

Egy elárvult emberről szól ez a történet. 38 esztendeje fekszik ott a gyógyító víz partján, de nem jut hozzá, mert nincs, aki besegítené a tóba. Jézus meglátja, megszólítja és egyetlen szavával meggyógyítja. Jézus ezt az embert nemcsak a betegségéből gyógyította meg, hanem a magányából is, a társtalanságából is.

Nincs emberem!... 38 esztendő óta vár arra, hogy valaki észrevegye, valaki lehajoljon hozzá, megfogja a kezét, szóba álljon vele. Ott nyüzsögnek körülötte embertársai és senki sincs, aki őt felkarolná, és az alkalmas pillanatban két méterrel arrébb tenné... Nem sok kellene hozzá, hogy megoldódjék az élete problémája, csak egy ember, aki a kellő időben rá gondolna, de egész Jeruzsálemben nincs ilyen ember!

Isten az embert a maga képére és hasonlatosságára teremtette. Az ember nem egymagában, magányosan igazi ember, hanem a másik emberrel való közösségben. Az ember és másik ember, ugyanúgy összetartoznak egymással, mint Istenben az Atya-Fiú-Szentlélek.

Az ilyen magára maradottság, amikor valakinek ennyire „nincs embere”, annyira reménytelenné, életunttá, elkeseredetté tesz, hogy nem is akar meggyógyulni.

Jézus ott, a Bethesda tavánál a sok beteg közül éppen ezt a magányos beteget választotta ki magának, éppen ezt látja meg, aki teljesen egyedül van, elhagyatva – akinek „nincs embere”!

Jézus nemcsak meglátta ezt az elhagyatott embert, hanem oda is ment hozzá, és beszélgetett vele. És ekkor megoldódott ennek a szerencsétlennek minden baja. Ennek az embernek az életébe – akihez soha nem jött a másik ember – most belépett a nagy Másik, az Isten!

- Hiszek-e a csodában, a lehetetlenben, Jézus erejében?
- Van-e emberem, akinek a kezébe tehetem életem?

Feketéné Bognár Zsuzsa, Székesfehérvár